



Geachte staatssecretaris, beste Henk,

Ik stel het bijzonder op prijs dat je mij hebt meegevraagd voor je reis naar Denemarken. Belangrijk bezoek trouwens, zo vlak aan de vooravond van het Deense voorzitterschap van de Europese Unie. In het vliegtuig en ongetwijfeld 's avonds laat aan de bar hebben we dan vast wat tijd voor enkele evaluerende gesprekken over je presentatie naar de buitenwereld. Je hebt via je secretaresse laten weten daar wel behoefte aan te hebben. Klinkt me goed in de oren! Tot nu toe leken mijn observaties, hoe positief bedoeld ook, bij jou niet aan te komen. Je stelt je open en dat is een heel belangrijke stap om verder te komen.

Ik geef je alvast wat mee. Ik vraag me af hoe je zelf terugkijkt op de uitzending van Pauw & Witteman, die keer dat je tegenover Mauro zat. Alweer een tijd geleden, maar we hebben er helaas nog niet samen over kunnen praten.

Vergeef me de vraag, ik bedoel het allemaal positief kritisch, maar toch, wat heeft je in vredesnaam bewogen om in het zicht van de camera op een A4-tje te krabbelen dat je hem (en zijn moeder) uitnodigt mee te gaan naar een voetbalwedstrijd van FC Twente?

Je bent in principe een mens met een goed hart – dat heb ik een keer van nabij mogen meemaken –, maar deze keer pakte dat wel verschrikkelijk verkeerd uit. Voor die krabbel vertelde je met omfloerste stem dat het CDA geen uitzondering kan maken voor een individueel geval als Mauro. Je geeft hem in feite een oorvig en vervolgens wil je vriendjes met die aimabele jongen worden. Hij wees je aanbod ook nog eens af, in alle openbaarheid. Je mag het best weten, ik heb gestampvoet voor de tv.

De gevolgen bleken nog desastreuzer dan ik op dat moment vreesde. Vernietigende columns in Volkskrant

en NRC, hilarische scènes in het programma Koefnoen, een rampzalige persiflage op LuckyTV, ga maar door. Wekenlang is deze affaire, inmiddels ticketgate geheten, uitgemolken door journalisten en cabaretiers. Google maar even op Bleker en Mauro.

De dag na die bewuste uitzending zei je voor de radio dat je menselijke kant opeens boven kwam. Je sprak over een 'authentieke reactie, uit impuls geboren'. En verder: 'wat mensen ervan vinden, het zal me wat'. Dat laatste was trouwens ook weer erg authentiek (ik ken je inmiddels een beetje), maar laten we niet vergeten dat er een verschil is tussen een gesprek in de kroeg of op de ponyclub en een optreden in de media.

Authentieke Henk kan in gesprek met het journaal beter even nadenken voordat hij iets roept. Denk bijvoorbeeld een fractie van een seconde aan

de reputatie van je spindoctor (mijn vakgenoten twitterden zich suf over jouw uitglijder en mijn naam werd daar helaas een paar keer bij genoemd). Kortom, als je de volgende keer wordt getroffen door een impulsieve opwelling en per se toch cadeautjes wilt uitdelen, doe dat dan buiten het zicht van de camera's. Oké? Het lijkt me goed om een paar keer te oefenen. Ik kruip wel in de huid van Jeroen Pauw of een van zijn soortgenoten. Jij bent gewoon (de iets minder authentieke) Henk. Afgesproken?

Een hartelijke groet van je spindoctor